Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

GÖTEBORGS·UNIVERSITETS·BIBLIOTEK
Allmänna Sektionen
F 5930

HOFFMANN,

JULBOCKEN

eller

(DEN SVENSKA DRUMMELPETTER)

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

Hvar liten en som varit [illegible]l,
En gåfva får på julens [illegible].
Om barnen snyggt och vackert äta
Och icke bröd till mat förgäta;
Och icke stoja mycket då,
När de i rummen leka få,
Och hålla mamma snällt i hand,
När de spatsera få ibland,
Så kan man dem till julen lofva
Rätt mången grann och vacker gåfva.

KUNGL. BIBLIOTEKET
15 AUG. 1905

Stockholm. A. Bonnier's Förlag.

Sv. 05/261.

[Hoffmann, Heinrich]

1.

JULBOCKEN

eller

(DEN SVENSKA DRUMMELPETTER)

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

Hvar liten en som varit snäll,
En gåfva får på julens qväll.
Om barnen snyggt och vackert äta
Och icke bröd till mat förgäta;
Och icke stoja mycket då,
När de i rummen leka få,
Och hålla mamma snällt i hand,
När de spatsera få ibland,
Så kan man dem till julen lofva
Rätt mången grann och vacker gålva.

Stockholm. A. Bonniers förlag.

Orig. av s. 1 (från förlag i Åbo)
inbunden i slutet av boken.

1.8

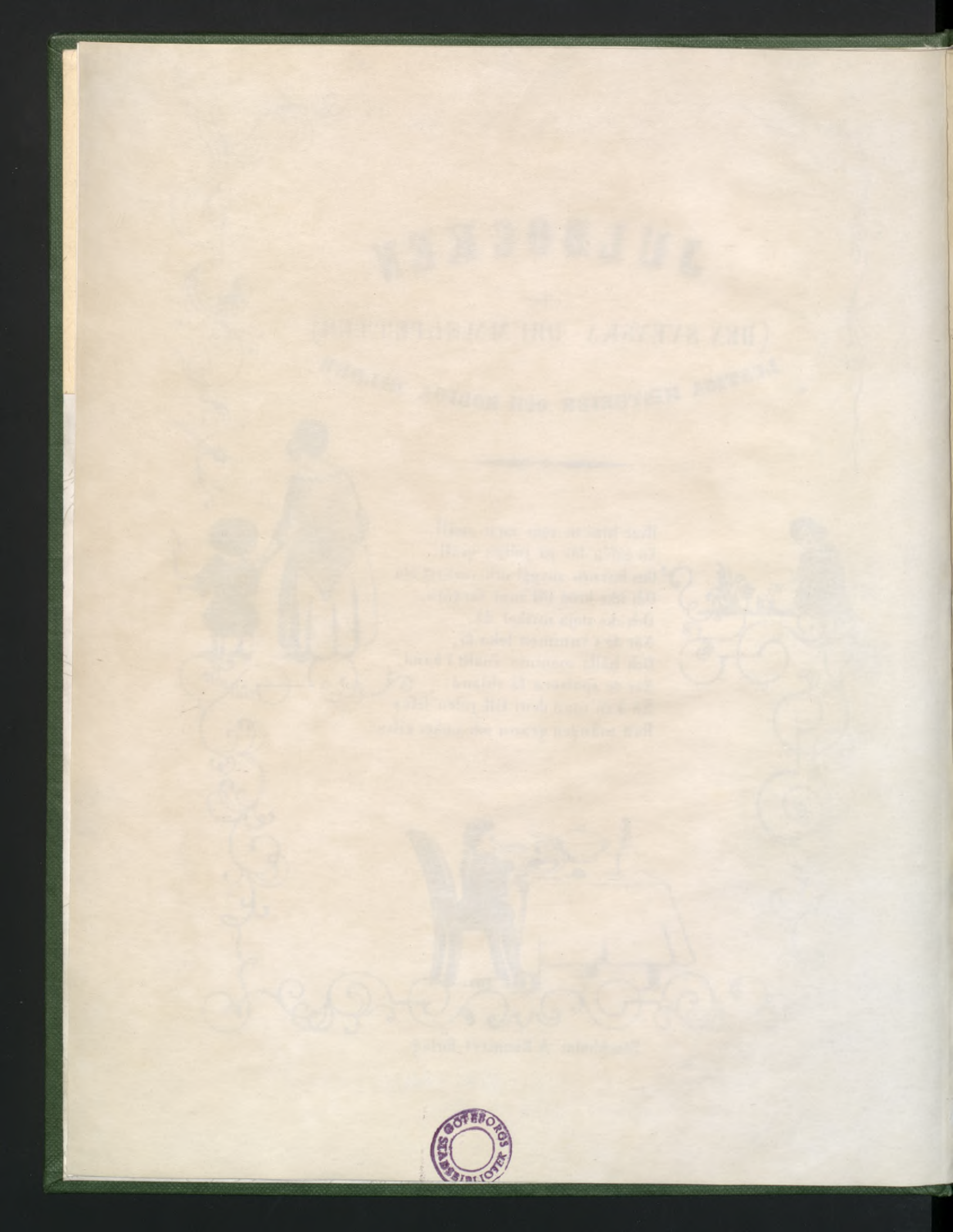
GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

I. PELLE SNUSK.

Så såg den snuskige Pelle ut,
Som skrämde alla lång väg till slut.
Ni kan väl tänka, att på ett år
Fick ingen kamma hans långa hår.
Hans naglar fick man ej heller klippa,
Båd sax och kam ville junkern slippa,
Till slut man ropte, när han kom när:
„Du snuskige Pelle!.. så led du är."

II. HISTORIEN OM DEN ELAKE FREDRIK.

Den lille Fredrik var, minsann!
En riktig liten hustyrann.
Han flugor tog med mycken flit
Och röck dem sönder, bit från bit.
Han bord och stolar sönderslog
Och för hans hand mång' fågel dog,
Och kattorna han pinade,
Och slog sin dadda ock se!se!

En stackars hund vid brunnen stod
Och watten drack, så snäll och god.
Då kom den stygge Fredrik dit.
Han sakta smög, på tå med flit
Och piskade den stackars hund!
Så att han tjöt - och om en stund
Han honom ännu mera slog
Men då ett käktag hunden tog
I gossens ben. Det blef ett gny,
Ty Fredrik skrek i himmels sky.

Till sängs nu Fredrik måste gå,
Ty benet...ack! det värkte så
Och doktorn, som fick bud derom
Med elakt mos och pulver kom.

Men hunden satt vid Fredriks bord.
För honom blott var kakan gjord
Och i hans mage kremen gick.
Och vin han äfven smaka fick.

III. DEN BEDRÖFLIGA HÄNDELSEN MED ELDDONET.

Den lilla Emma ensam var
Ty borta var båd'mor och far.
När nu hon genom rummet lopp
Med sång och dans och glädtigt hopp,
Så såg hon der på bordet stå
Ett elddon, skönt at titta på.
„Ack!" tänkte hon, „hur bra! hi! hi!
Det kan en präktig leksak bli.
Jag tänder på en sticka fort,
Som jag har sett att mamma gjort."

Men Måns och Perlan kattorna,
De hota med framtassarna,
„Låt vara!" säga de, „du vet
„Att pappa har förbjudit det.
„Jam! jam! kan du det röra våga,
„Så står du snart i ljusan låga.

Men Emma inga öron har.
R'en brinner stickan, ljus och klar,
Och sprakar högt och fladdrar skönt.
Och skenet ar båd gult och grönt,
Nu Emma gladde sig, minsann!
Och sprang i rummet af och an.

Men Måns och Perlan, kattorna,
De hota med framtassarna
„Låt vara!" säga de, „du vet,
„Att mamma har förbjudit det.
„Jam, jam! jam, jam! släck stickan ut.
„Du annars brinner upp till slut.

Aj! det tog eld i klädningen
Och förklä't med, min lilla vän!
I håret har det fattat re'n,
Och hela flickan brinner se'n.

Och Måns och Perlan skrika
Och jemra, båda lika,
„Jam! jam! aj! aj! kom hit! hit opp!
„Ty elden tar i barnets kropp.
„Hjelp, hjelp! jam! jam! hjelp i vår nöd!
„Ty elden blifver Emmas död."

Nu intet, intet, återstår,
Ty Emma re'n, med hull och hår,
En hög af aska blifvit har.—
Men båda skorna äro qvar.

Och Måns och Perlan, såta,
De sitta der och gråta.
„Jam!-hvar ar stackars pappa nu?
„Och stackars mamma!... hvar är du?
Och deras tårar strömma, så
Att snart de blifva bäckar två.

IV HISTORIEN OM DEN SVARTA GOSSEN

Spatserande på vägen gick
En morian svart som sot, som beck.
Hett solen sken uppå hans kropp
Sin parasoll han spände opp
Då kommer Ludvig springande
Och bär en liten fana. Se!
Och Kaspar kommer ut också
Med kringlan, som han äter på.
Och Wilhelm med är deribland,
Han har ett tunnband i sin hand.
Nu högt de skreko, alla tre,
Och gjorde af morianen spe
För han var svart, som "bläck", he! he!

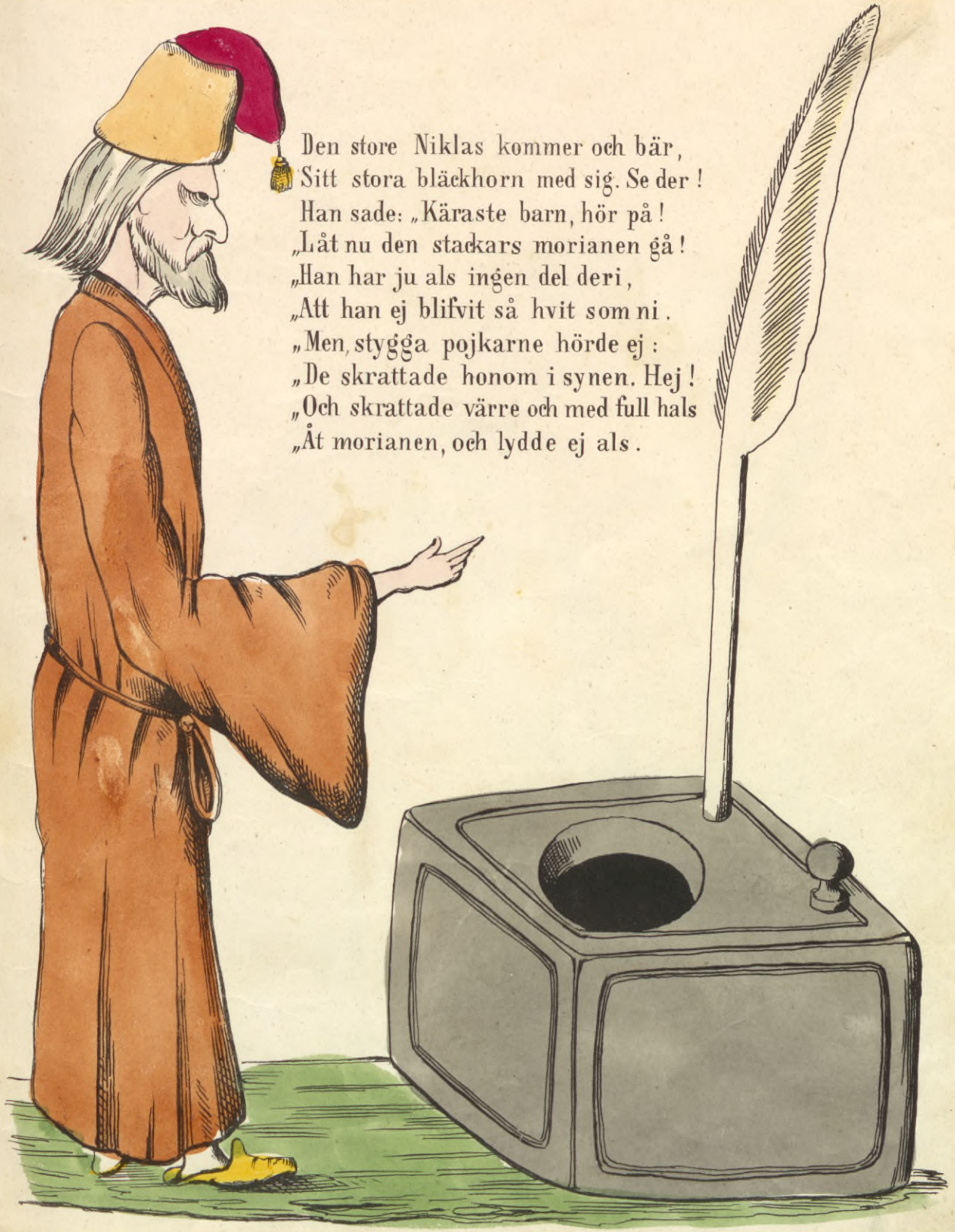

Den store Niklas kommer och bär,
Sitt stora bläckhorn med sig. Se der!
Han sade: „Käraste barn, hör på!
„Låt nu den stackars morianen gå!
„Han har ju als ingen del deri,
„Att han ej blifvit så hvit som ni.
„Men, stygga pojkarne hörde ej:
„De skrattade honom i synen. Hej!
„Och skrattade värre och med full hals
„Åt morianen, och lydde ej als.

Då blef den store Niklas vild
Det kan man se på denna bild.
Han tog små pojkarne, en och en,
I rock, i hufvud, arm och ben.
Först tog han Ludvig, ond och vred;
Så Wilhelm, och så Kasper med.
I bläcket lade han dem i blöt,
Hur mycket och Kasper gret och tjöt:
Till öfver hufvudet sänktes de
I bläcket ned. — Hvad gråt och ve!

Hur svarta de blifvit, kan du nu se.
Morianen är ej så svart, som de
I Solskenet går han än. Se på!
De bläckige pojkarne efter gå.
Ett sådant straff de icke fått,
Om de lydt store Niklas blott.

V. HÄNDELSEN MED DEN VILDE JÄGAREN.

Hör: jägarn ville ut i skog.
En ny grön rock han på sig tog,
Tog väska, kruthorn, bössa med
Och skyndsamt öfver fältet skred.

Glasögon tog han på näsan jemväl
Han ville skjuta haren ihjel.

I gräset haren satt, så godt
Och skrattade åt jägarn blott.

Hett solen sken från himlen blå
För tung blef jägarns bössa då.
Snart trött han uti gräset låg
Allt detta lille haren såg
När jägarn sof och snarkade,
Försigtigt haren skrattade,
Båd' bössa och glasögon tog
Och derifrån i tysthet drog.

Glasögon har haren nu
Satt uppå sig: det ser du ju.
Med bössan ock han skjuta vill,
För jägarn står det illa till.
Han springer och han skriker så:
„Hit åt, godt folk! hjelp! hjelp! hå! hå!

Den vilde jägarn kommer nu
Till djupa brunnen. Hu! hu! hu!
Han sprang uti !... Det gällde på
Ty haren lossar skottet då.

Wid fönstret sitter jägarns fru
Och dricker just sitt kaffe nu.
Men utaf skottet koppen sprack.
Då skrek den skrämda frun: ack! ack!
Men harens lilla unge låg
I gräset och mot fönstret såg
Det spillda heta kaffet kom
Uppå hans nos. Han såg sig om
Och skrek: "Hvem var, som brände mig?
Men skeden tog han bort med sig.

VI. HISTORIEN OM TUMSLICKAREN.

Conrads mamma sada så:
„Bort en stund jag måste gå.
„War nu bara tyst och snäll
„Tills jag kommer hem i qväll.
„Framför allt din mamma ber:
„Sug ej så på tummen mer.
„Ty då kommer skräddaren
„Med sin stora sax, min vän!
„I ett enda tag han då
„Klippar dina tummar två.

Modren går.– Se der! Se der!
Tummen straxt i munnen är.

Bums går kammardörren opp
Och dit in i hastigt lopp
Skräddarn skyndar genom den,
Fattar i tumsugaren.
Klipper af hans tummar två
Med den hvassa saxen då,
Fastän Conrad rysligt skrek
Skräddarn ej ur stället vek.

Modren kom nu hem till slut
Då såg Conrad ömklig ut.
Utan tummar, var han då.
Borta voro begge två.

VII GOSSEN SOM EJ VILL ÄTA SOPPA.

Den lille Carl var frisk och sund,
Och som ett klot, så tjock och rund.
Han hade friska kinder två
Sin soppa åt han snällt också,
Tills på en gång han skrek "Bah! Bah!
„Jag vill ej någon soppa ha.
„Nej... bed mig ej – det icke sker,
„Jag äter aldrig soppa mer "

Den andra dagen kom: Se här!
Se!... magrare, han redan är.
Då skrek han åter med full hals:
„Jag äter ingen soppa als!
„Jag vill ej ha... det icke sker
„Jag äter aldrig soppa mer."

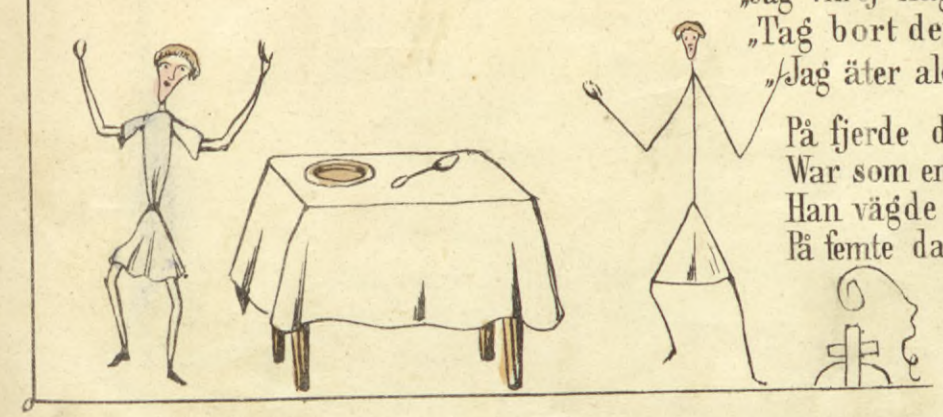

Wi honom se den tredje dag.
Hur har han icke blifvit svag!
Och ändå skriker han: – o ve!
„Jag vill ej någon soppa se!
„Tag bort den, så jag den ej ser!
„Jag äter aldrig soppa mer."

På fjerde dagen lille Carl
War som en tråd så fin och smal.
Han vägde då ett lod med nöd.
På femte dagen var han död.

VIII HISTORIEN OM DEN OSTYRIGE PHILIP, SOM STÄNDIGT SPRATTLADE MED BENEN.

„Philip visa mig att du
„Sitter snällt vid bordet nu."
Så i lugn och vänlig ton
Pappa sade till sin son.
Mamma blott på gossen såg,
Men i blicken allvar låg.
Men den yre Philip ej
Wille lyda dem – ack, nej!
Han sprattlar,
Och tråkar,
Och väsnar,
Och bråkar.
„Min käre Philip," säd' fadren då,
„Du hör, att du får icke göra så".

Du här på taflan skåda får
Hur det med stygge Philip går.
Han bär sig obeskedligt åt,
Och derför slutas det med gråt.
Han lägger sig på stolen bakut,
Så den tar öfvervigt till slut.
Då hugger han i duken fast,
Men ack den halkar ned i hast.
Förgäfves ger han höga rop –
Det bär omkull med alltihop:
Stek, bröd, butelj – och glasen se'n –
Allt ligger der i golfvet re'n.

Philip syns nu icke mer:
Knappt hans ena ben man ser.
Jngen matbit mer är qvar,
Intet man att äta har.
Tallrickar, butelj och glas
Jemte soppskåln gått i kras.
Pappa säger:_"Mamma du,
"Hvad skall jag väl spisa nu?"
Onda äro både två
Stryk lär stygge Philip få.

IX. FRANS WÄDERSLUKAREN.

När som Frans till skolan gick.
Stod åt himlen jemnt hans blick.
Tak och moln, och fåglar små
Som en tok han gapar på.
Men för sina fötter ser
Ej den dumme gossen ner.
Folket sad' – Der – vill ni se –
Går Frans, wäderslukare."

En hund kom springande,
Men Frans han gapade,
Och ingen ropade:
„Se hunden, Frans!"
Nå ja – det plär så gå:
Pladask i gatan då
De lågo både två,
Båd hund och Frans.

En gång han gick vid strömmens strand
Och bar skolväskan i sin hand.
Mot höga himlen såg han då:
Der flögo svalorna, de små.
Nu, när han ej för föttren ser,
Så går han rakt mot strömmen ner.
Och trenne fiskar små
De undra deruppå.

Än ett steg och plums! vår Frans
Ner i strömmen gör en dans.
Skrämda blifva fiskarna,
Ned i djupet de sig dra.

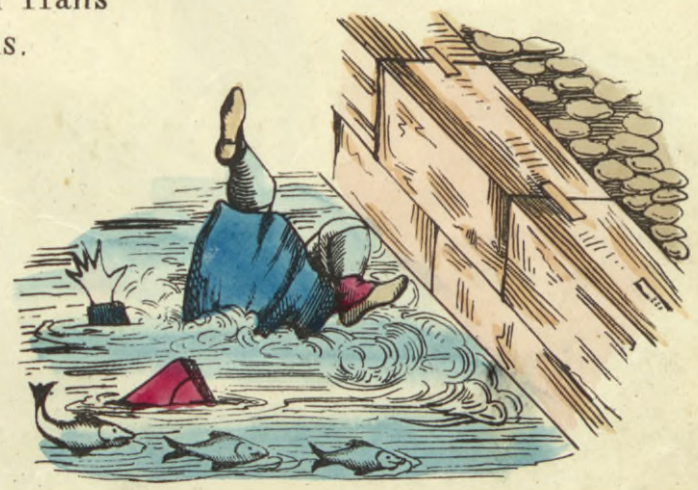

Till all lycka komma tre
Karlar, samma väg, och se!
De med stänger draga opp
Frans, som så i blindhet lopp

Se nu står han der så våt
Det är just att gråta åt.
Wattnet sqvalar kring den arme,
Så att... Gud Han sig förbarme!
Blusen mer ej duga lär
Och af köld han halfdöd är.

Dock små fiskarne, de tre,
Simma dit och vilja se
Sina hufvu'n upp de sticka
Och att skratta ä de qvicka;
Skratta ännu mer,...och mer,
Då man väskan flyta ser.

X. HISTORIEN OM DEN FLYGANDE ROBERT

När som stormen häftigt susar,
Och när regnet neder brusar,
Gossar små, och flickor små
In i rummen blifva må!
Robert sad' dock. – Wänta bara!
Ute måste roligt vara!
Och han pjaskade åstad
Med sin paraply, så glad.

Hu! det är en storm, så vred,
Så att träden böjas ned.
Winden tar i paraplyn,
Så att Robert emot skyn
Ser sig lyftas, mer och mer.
Fåfängt nu om hjelp han ber,
Molnen når han inman kort,
Hatten har han tappat bort.

Och Robert med sin paraply
Far immerfort mot högan sky
Och hatten seglar af förut
Hvar stannar gossen väl till slut?
Hvart har väl vinden honom fört?
Ja det har ingen men'ska hört.

Mainz. J. Scholz. Litographie.

JULBOCKEN

eller

(DEN FINSKA DRUMMELPETTER)

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

Hvar liten en som varit snäll,
En gåfva får på julens qväll.
Om barnen snyggt och vackert äta
Och icke bröd till mat förgäta,
Och icke stoja mycket då,
När de i rummen leka få,
Och hålla mamma snällt i hand,
När de spatsera få ibland,
Så kan man dem till julen lofva
Rätt mången grann och vacker gåfva.

ÅBO
J. W. Lilljas förlag.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

6000142697
Göteborgs universitetsbibliotek